

og det kan naturligvis ikke være Meningen. Som Følge deraf er det nødvendigt at fastsætte i Lovforslaget, at ved Siden af den Forældelsesfrist, man her agter at indføre for visse Fordringer, skal den hidtil gældende Frist af 20 Aar ogsaa gælde, saaledes at under alle Omstændigheder enhver Fordring skal være fortabt, dersom den ikke gøres gældende inden 20 Aars Forløb. Dertil sigter Ændringsforslag under Nr. 6. Og naar man maa erkende dette for rigtig, vil det ogsaa være sproglig og logisk nødvendigt at gøre en lille Ændring i Lovforslagets § 1, de første to Linier, og det er den Ændring, som foreslaas under Nr. 1; det kan nemlig ikke gaa an at sige, som der staar, at Forældelsesfristen for disse Fordringer indskrænkes til 5 Aar. Det bliver den nemlig ikke ubetinget, idet den 20aarige Frist jo skal blive ved at gælde ved Siden af.

Der er 2 Ændringsforslag, som høre sammen, nemlig Nr. 2 og Nr. 4. Udvalget finder nemlig, at enhver Fordring paa Tilbagebetaling af en uretlig erlagt Gæld eller Ydelse bør forældes i samme Tidsrum som den tilsvarende Fordring paa Stat eller Kommune for en uretlig betalt Afgift. Der er ingen Grund til at stille Stat eller Kommune bedre i saa Henseende end en Privatmand. Efter Lovforslagets § 1, Nr. 4, 2den Linie, vil nemlig Forholdet være dette, at Stat eller Kommune, som har faaet betalt et urigtigt Krav af offentligretlig Natur, vil kunne skyde sig ind under denne Lovbestemmelse, hvis man efter 5 Aars Forløb vilde søge det betalte Beløb tilbage. Men hvis det var en privat Mand, som havde modtaget en saadan uretlig Ydelse, som ikke virkelig tilkom ham, vilde Ydelsen kunne søges tilbage selv efter, at de 5 Aar var forløbne. Det er en Uregelmæssighed, som ikke bør finde Sted. Derfor søger man at forandre dette ved at foreslaa Ændringsforslagene Nr. 2 og Nr. 4, som altsaa høre sammen.

Ændringsforslaget under Nr. 3 angaar en Undtagelse fra den kortvarige Forældelse med Hensyn til Erstatning for Skade, som bevirkes ved en Forbrydelse, for hvilken der under offentlig Straffesag paalægges Straf. Der sigtes herved i Særdeleshed til saadanne Tilfælde, i hvilke Skaden vel er aabenbar, men Gerningsmanden ikke kendes eller først opdages efter nogle Aars, f. Eks. efter 5 Aars Forløb. Hvis det var Tilfældet, at man ikke opdagede Gerningsmanden før efter 5 Aars Forløb, vilde man ikke efter Lov-

forslaget, saaledes som det her foreligger, kunne kræve Erstatning for den af ham paaførte Skade. Det var ganske urimeligt, og som Følge deraf have vi foreslaaet denne Ændring under Nr. 3.

Jeg skal saa endnu kun nævne Ændringsforslaget under Nr. 7, som gaar ud paa, at § 5 i Lovforslaget skal udgaa. Denne Paragraf bestemmer jo, at visse Panterrettigheder ikke bortfalde ved Forældelsen. Grunden dertil er den, at en Panterrettighed er, hvad man i Systemerne kalder en tinglig Ret, medens de Fordringer, som der ellers er Tale om i Forslaget, ere obligatoriske Rettigheder, og Forældelsen overhovedet kun gælder obligatoriske og ikke tinglige Rettigheder. I øvrigt skal jeg bemærke derom, at hvad der er foreslaaet i § 5, slet ikke er andet end, hvad der i Øjeblikket er gældende Ret, det maa anses for en given Ting, at saaledes forstaas det baade i Teori og Praksis. Saa fra den Side set er det slet ikke nødvendigt at sige det, der udtales i § 5, thi det er noget, som ogsaa uden udtrykkelig Lovbestemmelse vil blive erkendt af Domstolene. Men hvis man lader Paragraffen staa, saaledes som den er affattet, synes den at angaa ogsaa andre Fordringer end dem, som dette Lovforslag har til Hensigt at give Bestemmelse om, nemlig alle Fordringer, ogsaa Pantefordringer og deslige, og det vilde være uheldigt, om man i et Lovforslag, som i øvrigt kun angaar bestemte Arter af Fordringer, vilde give en Regel, som tillige angaar andre Fordringer, om hvilke alle Lovforslagets øvrige Paragraffer ikke gælde. Og hvis man for at undgaa den Ubehagelighed, der vilde være forbunden med at have en saadan Ordning, vilde omredigere Paragraffen saaledes, at det udtrykkelig blev sagt, at denne Bestemmelse om, at Panterrettigheder osv. skulde blive bestaaende, kun skulde gælde for de Fordringer, der omhandles i Loven, vilde der straks opstaa det Fortolkningsspørgsmaal: nuvel, saa gælder der vel andre Regler for de andre Fordringer, som ikke omfattes af denne Lov. Om hvorvidt en saadan Slutning vilde være forkert eller ikke, vilde der blive skrevet en hel Del, og der vilde derved komme Uklarhed i disse Forhold, og derfor er det heldigt at lade Paragraffen udgaa. Derved faar Lovforslaget en Ensartethed, som det bør have, og man undgaar vanskelige Fortolkningsspørgsmaal, som der ikke er nogen som helst Anledning til at drage frem.